

fortsættelse af den påståede krænkelse eller betinge denne af sikkerhed for erstatning. På samme betingelser kan der udstedes et foreløbigt påbud til en mellemmand, hvis ydelser anvendes af tredjemand til krænkelse af en immaterialrettighed. Som led i et forbud kan der nedlægges påstand om beslaglæggelse eller aflevering af varer, der krænker en immaterialrettighed, for at forhindre, at de indføres i handlen eller omsættes.

Efter stk. 2 skal der endvidere være adgang til at foretage arrest hos den påståede krænkende part, hvis den forurettede part godtgør, at der foreligger omstændigheder, der kan vanskeliggøre inddrivelsen af erstatning hos krænkeren. Retten til arrest gælder kun i tilfælde, hvor overtrædelsen er begået i kommerciel målestok. Bestemmelsen indeholder endvidere regler om de kompetente myndigheders adgang til at kræve dokumenter med bankoplysninger samt finansielle og kommercielle dokumenter fremlagt eller passende adgang til oplysning herom.

Artikel 9, stk. 3, fastsætter regler om rekvirentens pligt til at fremlægge bevismateriale om krænkelsen til støtte for anmodningen. Efter artikel 9, stk. 4, skal en forbuds- eller arrest sag kunne gennemføres, uden at modparten høres. Dette gælder navnlig i tilfælde, hvor en forsinkelse vil påføre rettighedshaveren et uopretteligt tab. Hvis der nedlægges forbud eller foretages arrest uden høring af modparten, skal de berørte parter underrettes umiddelbart efter undersøgelsens foretagelse, og der skal på begæring af de berørte parter inden for en rimelig frist være en efterfølgende prøvelse under iagttagelse af høringsretten.

Det følger af artikel 9, stk. 5, at medlemsstaterne skal sikre, at et forbud eller en arrest på begæring af rekviritus ophæves eller på anden måde ophører med at have virkning, hvis rekvirenten ikke inden en rimelig frist anlægger retssag vedrørende realiteten. Fristen fastsættes af retten, hvis det er muligt efter national ret. Ellers er fristen 20 hverdage eller 31 kalenderdage, idet den længste frist benyttes.

Retten kan betinge arrest og forbud af, at rekvirenten stiller tilstrækkelig sikkerhed for compensation af det tab, der påføres rekviritus. Ophæves eller bortfalder forbuddet eller arresten, eller konstateres det efterfølgende, at der ikke forelå nogen immaterialrets krænkelse eller trussel herom, skal rekvirenten kunne pålægges at betale erstatning til rekviritus for det lidte tab.

*Artikel 11* fastsætter, at retten, når en krænkelse af en immaterialrettighed er fastslået, kan udstede et påbud, der eventuelt kan gennemtvinges ved tvangsbøder, til den krænkende part med henblik på at hindre

en fortsat krænkelse. Rettighedshaveren kan endvidere anmode om udstedelse af et påbud til en mellemmand, hvis tjenesteydelser anvendes af tredjemand til at krænke en immaterialrettighed.

*Artikel 14* fastsætter, at rimelige og forholdsmæssigt afpassede sagsomkostninger, som den part, der har vundet sagen, har afholdt, som en generel regel skal bæres af den tabende part, medmindre billighedshensyn taler imod dette.

*Artikel 16* fastsætter, at medlemsstaterne kan anvende andre hensigtsmæssige sanktioner, når immaterialrettigheder er blevet krænket.

Direktivets øvrige bestemmelser, herunder artikel 5 (formodning om ophavs- eller ejendomsret), artikel 10 (korrigerende foranstaltninger), artikel 12 (alternative foranstaltninger), artikel 13 (erstatning) og artikel 15 (offentliggørelse af retsafgørelser) er behandlet i det lovforslag, som samtidig med dette lovforslag er fremsat af økonomi- og erhvervsministeren, jf. ovenfor under pkt. 1.

### 3. Gældende ret

De retsmidler og foranstaltninger, direktivet vedrører på Justitsministeriets område, er reguleret i retsplejeloven. Det drejer sig navnlig om parternes forpligtelse til at fremlægge synbare bevismidler (edition), arrest og forbud samt bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder.

Gældende dansk ret indeholder ikke en bestemmelse om rettighedshaverens ret til information om oprindelsen af og distributionskanalerne for varer eller tjenesteydelser, der krænker en immaterialrettighed, jf. direktivets artikel 8. Bestemmelsen har dog berøringsflader til retsplejelovens regler om vidnepligt, edition, partsforklaring og isoleret bevisoptagelse.

Den følgende beskrivelse af gældende ret er koncentreret om de nævnte emner.

#### 3.1. Retsplejelovens regler om parternes og tredjemands forpligtelse til at fremlægge synbare bevismidler (edition).

Reglerne om parternes forpligtelse til at fremlægge bevismateriale (edition) findes i retsplejelovens kapitel 28. Det følger af retsplejelovens § 298, stk. 1, at retten på baggrund af en begrundet begæring fra en part kan pålægge modparten at fremlægge dokumenter, som er i den pågældendes besiddelse. Der kan dog ikke gives editionspålæg om forhold, som den pågældende ville være udelukket fra eller fritaget for at give forklaring om som vidne jf. retsplejelovens §§ 169-172. Nægter en part uden lovlig grund at efterkomme pålægget, kan dette ved bevisbedømmelsen tillægges